

3 עמודים

להפריד פסקאות

בפסקה אחרונה

משה הגיש נגד צבי בבית משפט השלום ברוחבות תובענה לסכום כסף והऋיר אותה בשם "המרצת

פתחה". לתובענה צורף תצהיר שבו כתב משה כי למיטב אמונו מגיעים לו יותר מ-2 מיליון נס.

לצרכם להם" פ' תצהיר על פי מיטב הידיעה לפי תקנות 521 ו-

241(א). צבי לא ענה כלל אלום והופיע לדין שנקבע וביקש להגיש תצהיר מטעמו. משה התנגד

להבטחת תצהירו של צבי בטענה כי היה עליו להגיש כתוב הגנה וכי היה עליו לצרף את תצהירו לכתב

הגנה. **על פי תקנה 256, צבי רשאי שלא להшиб על פי תקנה 256 ובית**

המשפט עשוי לאשר את הגשת התצהיר מטעמו של צבי לפי הסיפה

של תקנה 256. ביום הדיון החליט השופט לבטל את המרצה הפתיחה והורה לצדדים להגיש כתבי

טענות. משה ערער על ההחלטה ואילו צבי הגיע בקשה לביטול אותה החלטה. בקשתו של צבי נדחתה

והוא ערער על דחיתת בקשתו. כך או כך, הגיע משה כתוב תביעה רגיל ובו ביקש צבי ישלם לו 2.9

מיליון ש"ח וצבי הגיש כתוב הגנה. **על פי תקנה 258 רשיית בית המשפט להעביר**

את התובענה לפטים של תביעה רגילה. הן החלטתו לעשות כן והן

ההחלטה בבקשת לביטול הן החלטות אחרות שיש עליהן ערעור

ברשות. שם לב לביעית סמכות עניינית עקב הסכום ש 2.9 מיליון נס.

צבי שרגן על דחיתת הבקשת לביטול הוגש בקשה לפטלו של השופט. לטענתו,-node לו באוטו בקר כי

אשתו של השופט היא בתו של משה. השופט ענה מיד כי עבדה זו לא מיטב שיקוליו שכן

הוא שופט מקצועית וכן כל שופט אחר היה נהוג כמוותו, ולכן אין הוא פולס את עצמו. צבי ערער על ההחלטה

השופט לפני נשיא בית המשפט המחויז, והנשיא קבע כי על השופט לפסול את עצמו וכי התקיק יעבור

לשופט אחר. התקיק אכן עבר לשופט אחר. בבקשת הפסלות בדיון יסודה לפי סעיף

77א(א) לחוק בת ההחלטה לא ישב שופט בדיון בידעו כי מצד היליך

הוא בן משפחה של השופט והגדרת "בן משפחה" כוללת גם הורה של

בן זוג. באשר לטענתו בקשר לאובייקטיביות שלו ידוע כי המבחן

לאובייקטיביות אינו קשור ליכולתו המקצועית העשויה להיות גבוהה

אלא לשופט הסביר ונסינו לטעת אובייקטיביות בהחלטתו אינה

רלוונטיות שכן המבחן בעניין הוא נשיא בית המשפט העליון (ולא

נשיא בית המשפט המחויז), שופט בית המשפט העליון או מותב על פי

סעיף 77א(ג) לחוק בת ההחלטה.

השופט החדש קרא לצדדים לתזכורת והודיע להם שעיליהם לדוגע לשירה מיד שאחרת הוא ישית עליהם

הוואות כבודה במיוחד. בישיבה זו בבית המשפט ביקש צבי לדחות את התביעה על הסף. ואילו משה

בקש להפסיק את התובענה כי עד מרכזיו שלו נמצא באוטstralיה ולא ברור מתי ייחזור. השופט הבהיר

לדוחות את בקשות שני הצדדים. משה ביקש לפצל את הסכום לשני סכומים האחד של 2.5 מיליון נס

והآخر של 400000 נס שיבקש לאחר מכן. השופט סרב בבקשת לפיצול הסעיף.

בהמשך הדיון החליטו הצדדים להעביר את התקיק אל אותו שופט כדי שיכריע בעניינים לפי סעיף 79א

לחוק בת ההחלטה. בנסיבות ביקש משה במעמד צד אחד צו עיקול עד 3 מיליון נס על כספו של משה

שבבנק לאומי. השופט נתן למשה את מבקשיו, בכופר ל"عروבה עצמתה" וערבותה בנקאית בגובה

100000 נס. מצד שני, צבי כתב תלונה אל נציגות תלונות הציבור על שופטים ובקש לפסל את

השופט החדש עקב הלחץ שהפעיל על הצדדים להגיע לשירה שהוא קרא לה במכותו "כפייה".

הבקשה לדחיה מבוססת על חריגה מסוימות עניינית לפי תקנה 101(א)(2) והבקשה להפסקה לפי תקנה 154. לגבי הפיצול, לא ניתן להפריד סעדי אחד הנובע מעילה אחת לשני חלקים (השתק). פס"ד של פשרה שהושג בנסיבות מוליך למסקנה אפשרית כי יש יסוד להגשת ערעור (בນוקודה זו מי שירשם אפשר לחתת לו בונוס). יש בעיה מסוימת בעניין העיקול שכן סמכותו העניינית של בית המשפט משתרעת על תביעות שהסעדי בהן אינו עולה על 2.5 מיליון נט. ניתן - ואפילו נכוון יותר - להגיש בקשה לעיקול במעמד צד אחד (תקנה 366(ב)). העורבה העצמית היא התחייבות הנדרשת בתקנה 364(א) ו365(ב) ואילו הערבות הבנקאית היא ככל הנראה הערבות הנדרשת על פי תקנה 364(א). הנתונים מזכירים את פרשנת "מפעלי גdnsקי נ' ברום – רע"א 98/03" ושם הוחזר התקיק לבית המשפט קמא כדי שיכריע בהגדרת ה-100000 נט שכן ערבות לא עולה על 50000 נט (תקנה 364(ג)). לבסוף, לנכיבות תלונות הציבור על שופטים אין שינויים (ר' חוק נציב תלונות הציבור על שופטים, תשס"ב-2002).

השופט נתן פסק דין שנמן למשה 2.9 מיליון נט ולבקשת משה בעל פה לפניו במעמד שימוש פסק הדין האריך את צו העיקול. צבי ביקש עיגוב ביצוע פסק הדין וכן רשות לערער. השופט סרב לעכבר את ביצוע פסק הדין אך העניק לצבי רשות לערער בתוך פסק הדין. משה הגיע ערער על החלטת השופט להעניק לצבי רשות ערער וצבי ערער על פסק הדין וביקש לעקל כספים בשווי הכספי שקבל משה.

באילו עילות יוכל צבי לערער על פסק הדין?
לא צריך לבקש רשות ערער על פסק דין בערכאה ראשונה וכן אףilo אם כן, שופט שלום אינו רשאי להעניק רשות ערער אלא רק שופט מהוויז על פסק דין בערכאה שנייה. משה אינו רשאי לערער על ההחלטה השופט להעניק רשות ערער (תקנה 409) וצבי עשוי לערער הן עקב חריגה מסוימות (מעל 2.5 מיליון נט) והן עקב כפיפות להסכמים לפרשנה לפי 79א. הוא עשוי לצרף לפי תקנה 411 את ההחלטה האחרת שלפיה נדחתה בקשה לדוחות את התביעה על הסף בשל העדר סמכות. יתרון שיטען עוד כי אין זה המקרה החריג והנדיר שבו מוענק לצד כל מבוקשו (פרשנות אגיאפולייס ובודקה – בណוקודה זו להעניק בונוס למי שיזכיר את אגיאפולייס ובודקה).

מועד הגשת העיקול? באיזה נסיבות ניתן לעקל כספים שאצל אחר?

ו.כ.ז.ה.ג. 11.